

כסוי הדם פרק ששי חולין

פה.

עין משפט
נר מצוה

יד א מיי פ"ג מהלכות
 מעשה קרבנות ה' ח
 סמג עשין קפג:
 ב ב ג ד מיי פ"ד מהל'
 שחיטה ה' י סמג
 עשין קד טו"ש"ע י"ד ס'
 כח סעיף ז:
 ב ב ד מיי פ"ב שם הלכה
 ה:
 י ז ו מיי פ"ד שם ה' י:

גליון הש"ס

גמ' גמר שפיכה שפיכה.
עין לעיל דף כז ע"ב
תוס' ד"ה נשפיקה:
שם למעוטי עוף ממא.
ע' תוס' ר"ד קדושין
דף נו ע"ב ד"ה המקדש
גמ' :

שיטה מקובצת

אבל איכא דדמי ליה
מדדמי ליה. נ"ב ע'
תוס' מנחות דף ד' ע"א:
הקשה ה"ר אליעזר
ממיץ. נ"ב ע' תוס'
בכורות דף ט' ע"ב:

דבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר
 דאיהו אשה נמי תקעה כר'
 לומר ר' יוסי דמיתין
 כר' ממילה שאין מסכין
 דם כי ב' יוסי' הוא אילן
 לטעמיה דאיהו מצי למי
 קושי' שפור בגבולין
 יקנית שאין דוחה דוחה
 שבת וספיקא דוחה יוסי'
 איהו ימא לענין כי שיהא
 ספיקו דאיהו יוסי'. דהא
 לענין ספק איש ספק אשה
 יוסי' הוא שיהא ספק דוחה
 יוסי' דודא אשה נמי
 תקעה: כן דוחה שבת
 במדקדק: גס' ר' אהר רבי
 דבבוי ש"ר לא באותו
 שנה ושנאו בלשון
 הכתובים. כלם השוחט
 ותמצאת טרפה השוחט
 פורת חטאת כר' יוסי'
 פורת תחמיס מביבין
 (פ) דזהו ר"מ דבבוי ש"ר
 ש"ר בכסחי הדם: ר"מ
 מחיבין וחמיסין שפורין:
 נמי הנת שחיתה אשה
 ראוייה ממי שחיתה.
 כלומר שחתי חץ שחיתה
 אשה ראוייה איהו וקר
 חץ שחיתה: אגרי מנבות
 מנבא והכן נמי להלן
 שחיתו ראוייה דאמרין
 חתובין צ"א מאי מנב
 פורע ש"ר מהשחית:
 ר' אשי אכל כתיב.
 כלומר היכא מייחבין כסחי
 שחיתו: שראוי לאכליה
 דכתיב אשר יאכל:

(א) וְלֹא וְרָאָה דְּבָרָיו שֶׁל ר"ש
בְּכִסּוּי הַדָּם וְתָנִי בַּמִּתְנִי ר"מ
וְכו'.

מה לְמִירָה שֶׁכֵּן אֵינָה נִוְהַת בְּלִיָּאוֹת בְּיָמֶיהָ. וְאֵם תִּמְנָה כִּיֹּן שֶׁאֵין הַפִּירְכָּה מַעֲיֵן ק"ו שֶׁתִּלְוִי דְמִיָּה נָשִׁים הַפִּירְכָּה בְּמִן הַק"ו כְּמוֹ בְּכִילֵד הַרְגֵל (ב"ק דף נד:) דְּבַעֲי לְמִיָּלָה שֶׁהָיָה קָרֵן בְּרִשּׁוֹת הַיָּמִין מִשְׁלֵם זֶקֶק שֶׁלֹּם מִשֵּׁן וְרֵגֶל וְלֹא פִּרְכִּינֵן מֵהָ לֶשֶׁן וְרֵגֶל שֶׁכֵּן הַיָּמִין מֵהָ מִשֵּׁן מַעֲיֵן ק"ו דְּהוּ מִתְּשַׁלְּמוֹת וְיִי"ל דִּתְּסֵם סִבְרָה בְּעִלְמָה הִיא אֲחֵל זְכוּרָה וְיִקְוֶה דְּכַתִּיבָה כְּמוֹ שֶׁאֵינָה נִוְהַת בְּלִיָּאוֹת כְּיָמֶיהָ דִּהְיָה פִּרְכִּינֵן אֶע"ג לֵדָה הוּ מַעֲיֵן ק"ו וְכֵן בְּפִרְקָה קָמָה דְּזִבְחִים (דף י) לִילָף שֶׁחֹטֵם ע"מ לְזִרְקֵה שֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ פִּסּוּל מִק"ו שֶׁחֹטֵם עַל מִנֵּה לְזִרְקֵה שֶׁכֵּן לִזְמַנּוֹ וּפְרִינֵן מֵהָ לְמִן לִזְמַנּוֹ שֶׁכֵּן בְּכִרָּה:

למילה שכן אינה
ב' לילי ימים טובים
לילי נהגא אלא מה
ג' לילות כבימים
לילות כבימים א"ר
ימים שאמר רבי חייא
והשיב רבי אלעזר
: **מתני'** השוחט
חט לעבודת כוכבים
וקדשים בחוץ היה
איר מחייב וחכמים
תנבלה בידו הנוחר
ת: **גמ'** אמר רבי
נראה רבי דבריו של
ושנאו בלשון חכמים
הדם ושנאו בלשון
בי מאיר באותו ואת
גמר שחיטה שחיטה
שחיטה שאינה ראויה
נמי שחיטה שאינה
בי שמעון מאי טעמא
חיטה ראויה אף כאן
יטה ואין דנין שחיטה
בב הכהן ובא הכהן זו
ה א אבל איכא דדמי
חוץ דנין חולין מחולין
שים מי לא נהיג היינו
את בנו ושנאו בלשון
נ לקיש גמר שפיכה
מה שחיטה אף כאן
שר יאכל כתיב ורבי
עוף טמא מאי טעמא
היינו דאמר רבי חייא
חכמים אמר רבי אבא
לא

(ע.) טביחה מטיבחה אע"ג דלא נאמר צסיי כדחיתא נמי ציטות
ויהג בקדשים אע"ג דלאו שחיטה ראויה היא דהא הוי מחוסר זמן
אזא אסר רחמנא אותו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני
ס נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה י" משום דעיקר קרא דאיתו ואת
שמעון אומר השוחט פסח צ"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו
טעם שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה למיילך
אשר יאכל בתיב. אבל אם לא אשר יאכל מטיבחה לא גמר משום
נזר ממין איתא דהאי אשר יאכל אתא למעוטי אוכל שאין אתא
צדק הנחות והנכסים (מנחות דף קא.) וצפדיק העור והרעוב
תתם כתיב מכל האוכל דמדיבה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא
תיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

אלא ספק איז. ודושה יום טוב גמור: ור' יוסי: דלא חשיבא ליה
הא פירכא משום דאזיל לטעמיה דאמר אפילו אשה ודאית תקעה
וועט'ג דלא מיחייבא אבל בכשו דאילו דעינן דבהמה היא דזי"ט
אסור לכסות כוי מספק לא מחללינן עליה יז"ט: **סומכות רשות.**

עבודה עובדת בקדשים. והלא נמי לא
אמרין מחללת יום טוב היא: ולמאי
דקאמרי רבנן נמי. דלאה אסורה
לתקוע וטומטום לספק הוא דומה
אלת ליה פירכא לתשובה שלה: מה
דקאמרינן שופר שכן ודאה דומה שנת
בצמקדס. לפיכך ספקיה דומה יום
טוב וצבולין: תאמר בצבולין. שאין
ודאו דומה שנת כלל: הא בשאר יולי
גהגא. בתמיה: מתני' חיה
ועוף הנסקליו. כגון שנרצחו וגמור
דינין ושטתן: והממין פוטרין. דשחיטה
שאינה ראויה לא שמה שחיטה ואע"ג
דנכסיו שפיה כתיבה אפילו הכי
לאשר יאכל כמינה. וטעמיה דרבי מאיר
מפרש בגמרא: גמ' דלא רבי
דדבריו של רבי מאיר באומו ואם בנו.
דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה
ללחייבו: ושנאה נשון חכמים. דתמן
וצה (ועל דף פא:) רבי שמעון פוטר
והחכמים מחייבין ונכסיו מנן ר' מאיר
מחייב והחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש
ואולי מאי שנה דראה ר'און ואלו
נכסין: מה להנין שחיטה רלויה. דכתיב
(בראשית מג) כי אתי יאכלו: ושם הנה
וצה הנה. בנגעי בתים כתיב וילפינן
מינה גזירה שיה בתורת כהנים^א נאמר
ושם הנה ונאמר וזה הנה מה
שיטה חולץ וקולה וטח וטח לו שצו
אף ביאה כו' וכבר פירשתי יפה
בעירובין^ב (בכילד מעבדן) (דף נא.).
בשחטין חוץ כתיב (ויקרא י) דם שפך:

א"ר מני בר פמיש גמר¹ מטבוח טבח והכן מה להלן שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמר מטבוח דנין שחיטה מע מטבחה² מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל³ היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמר משחוטין ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בכ דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותן חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון שפיכה משחוטין חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון¹³ מאיר ההוא * למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו כלשו

ללא דילפין הכא שמיטה משמיטה הוה ילפין בארבעה וחמשה (נצי"ב) ור"מ למה ליה למילף משחטי חוץ ילף מגופיה דליתו ואת ז"ל דניחא ליה למילף משחטי חוץ משום דמגופיה איכא למידחי חולין דשמיטה ראויה היא: **וְאִין** דנין חו"ץ מקדשים. ומ"מ בקדש צנו בחולין כתיב ותימה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג.) תנן ר' פטור ומפרש בקונטרס משום דהוי פסול ור"ש לטעמיה דלמך משחטי חוץ דשמה שמיטה דהוויא קדשים מקדשים: **וְרַבִּי שְׁמַעוֹן** דלך דמי שפיכה לטביחה כמו שמיטה לטביחה ה' הקשה ר' ר' יבול להאכילו לאחרים כדדרש רבי שמוען מכל האוכל אשר יאכל (לקמן דף קט.) ומרבין אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה וי"ל אשר יאכל למימר שיהא מותר בהנאה אבל הכא לא

מסורת הש"ס

(א) חגיגה טז: עירובין
 טז: מ"ה לה. [קדושין לה.]
 (ב) געלז ח. מ. א. (ג) [קמקן
 פ.א.]. (ד) [ב"ק ק"ז:].
 (ה) בדורות לה. עירובין
 נא. מכות יג: יבמות יז:
 נדה כב: יומא ז: מדר
 ה. הריוחין ח. נמנות ד.
 (ו) מ: [מזערט פסרה א.].
 (ז) [ל'ל בניי שהזאזאזוה]
 (ח) [נע"ש חוס' כמזכות לה.
 ד"ה ו"ר"ש תוס' ב"ק עא:
 עיין
 תוס' לעיל פ. ח. דהש"ס]

תורה אור השלם

1. וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתָם אֶת
בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר לֵאשֶׁר עַל
בֵּיתוֹ הָבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים
הַבֵּיתָה וטַבַּח טֶבֶח וְהָכֵן
כִּי אֲתִי לֵאכְלוֹ הָאֲנָשִׁים
בְּצָהָרִים:

בראשית מג טז
2. וְשֵׁב הַכּוֹחַן בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהָיָה
פֶּשֶׁה הַגָּזַע בְּקִרְתּוֹ
הַיָּתִי: וְקִרְאָה יֵד לֹט
וְהָכָא הַכּוֹחַן וְרָאָה וְהָיָה
פֶּשֶׁה הַגָּזַע בְּבֵית צִרְתּוֹ
מִמָּאֲרַת הָוּא בְּבֵית סָמָא
וְהָוּא: וְקִרְאָה יֵד מִד
3. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּמִן הָעָר הָרָג
בְּחוּכֹם אִשְׁרֵי יְצִיד צִיד
וְהָיָה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר אִכְל
וְשִׁפְף אֶת דָּמּוֹ וּבִקְסָהוּ
עֲצֵפּוֹ: וְקִרְאָה יֵד יֵג

מוסף רש"י

[illegible]